

- 3) Skal artikel 15 i Rådets forordning (EF) nr. 2201/2003 af 27. november 2003 om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager og i sager vedrørende forældreansvar fortolkes således, at proceduremæssige forskelle mellem de to medlemsstaters lovgivninger, såsom den omstændighed, at sagen behandles for lukkede døre af specialretter, er til barnets bedste i den nævnte [EU-retlige] bestemmelses forstand?

(¹) Rådets forordning (EF) nr. 2201/2003 af 27.11.2003 om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager og i sager vedrørende forældreansvar og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1347/2000 (EUT 2003, L 338, s. 1).

Sag anlagt den 12. september 2018 — Europa-Kommissionen mod Den Italienske Republik

(Sag C-576/18)

(2018/C 399/33)

Processprog: Italiensk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved B. Stromsky og D. Recchia, som befuldmægtiget)

Sagsøgt: Den Italienske Republik

Sagsøgerens påstande

- Det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 260 TEUF, idet den ikke har truffet alle nødvendige foranstaltninger for at opfylde Domstolens dom af 29. marts 2012, sag C-243/10 vedrørende tilbagesøgning hos modtagerne af den støtte, der blev kendt ulovlig og uforenelig med fællesmarkedet i Kommissionens afgørelse 2008/854/EF (¹) af 2. juli 2008.
- Den Italienske Republik pålægges at betale Kommissionen et fast beløb, som fastsættes ved at multiplicere et dagligt beløb på 13 892 EUR med antallet af dage for overtrædelsens fortsættelse fra afsigelsen af den dom, der blev afsagt af Domstolen i sag C-342/10, indtil den dag, hvor der afsiges dom i den foreliggende sag.
- Den Italienske Republik pålægges at betale Kommissionen en tvangsbøde pr. halvårsperiode, der fastsættes af Kommissionen til 126 840 EUR pr. dag, regnet fra halvåret efter datoen for dommen i nærværende sag.
- Den Italienske Republik tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Ved afgørelse 2008/854/EF af 2. juli 2008 om støtteordningen for hotelsektoren på Sardinien (Regionallov nr. 9 af 1998 — Misbrug af støtte N 272/98), der blev offentliggjort i EUT L 302 af 13. november 2008, fastslog Kommissionen, at den statsstøtte, der var blevet tildelt Italien, er ulovlig og uforenelig med det indre marked og pålagde tilbagesøgning af støtten.

Ved dom af 29. marts 2012, sag C-243/10, Kommissionen mod Italien, fastslog Domstolen, at Italien havde tilsidesat sine forpligtelser i henhold til denne afgørelse ved ikke inden for den fastsatte frist at have vedtaget alle de nødvendige foranstaltninger for at tilbagesøge den støtte, der var blevet tildelt inden for rammerne af ordningen omfattet af denne afgørelse, hos modtagerne.

Mere end seks år efter denne dom og til trods for de talrige anmodninger fra Kommissionen rettet til den italienske regering, er en stor del af denne støtte stadig ikke blevet tilbagesøgt. Den italienske regerings argumenter i denne forbindelse, særligt med hensyn til de verserende nationale tvister, udgør ikke en gyldig begrundelse for den manglende opfyldelse. Det følger således heraf, at Italien på tidspunktet for indgivelsen af nærværende søgsmål endnu ikke havde tilbagesøgt den samlede udbetalte støtte, og at den dermed ikke fuldt ud havde opfyldt Domstolens dom i sag C-243/10.

Kommissionen har således nedlagt påstand om, at det fastslås, at Italien har tilsidesat artikel 260 TEUF, og at Italien pålægges at betale et fast beløb og en tvangsbøde pr. halvårsperiode indtil den fuldstændige opfyldelse af den dom, der blev afsagt i sag C-243/10.

⁽¹⁾ Kommissionens beslutning af 2.7.2008 om støtteordningen »Regionallov nr. 9 af 1998 — Misbrug af støtte N 272/98 Statsstøttesag C 1/04« (ex NN 158/03 og CP 15/2003) (EUT 2008, L 302, s. 9).

**Appel iværksat den 19. september 2018 af Buonotourist Srl til prøvelse af dom afsagt af Retten
(Anden Afdeling) den 11. juli 2018 i sag T-185/15, Buonotourist mod Kommissionen**

(Sag C-586/18 P)

(2018/C 399/34)

Processprog: italiensk

Parter

Appellant: Buonotourist Srl (ved avvocati M. D'Alberti og L. Visone)

De andre parter i appelsagen: Europa-Kommissionen og Associazione Nazionale Autotrasporto Viaggiatori (ANAV)

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Den appellerede dom ophæves.
- Det fastslås i henhold til artikel 263 TEUF og 264 TEUF, at Europa-Kommissionens afgørelse af 19. januar 2015 i statsstøttesag Sa.35843 (2014/c) (ex 2012/NN) (for 1 111 572,00 EUR) er ugyldig og uvirksom i sin helhed, for så vidt det heri fastslås, at de beløb, som er tildelt som kompensation for forpligtelserne til offentlig tjeneste i henhold til forordning (EØF) nr. 1191/69 (tildeling af kompensation i medfør af artikel 11 for tariffpligten i den offentlige sektor for lokaltransport),⁽¹⁾ skal anses for en ikke-anmeldt foranstaltning, der udgør statsstøtte som omhandlet i traktatens artikel 107, stk. 1, og er uforenelig med det indre marked.
- Det fastslås, at Kommissionens afgørelse af 19. januar 2015 vedrørende statsstøttesag Sa.35843 (2014/c) (ex 2012/NN) (1 111 572,00 EUR) i henhold til artikel 263 TEUF og 264 TEUF er ugyldig, for så vidt som den fastsætter operationelle foranstaltninger til tilbagesøgning fra den italienske stats side,
- Kommissionen tilpligtes at betale de af Buonotourist s.r.l. afholdte omkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellen er støttet på fem anbringender, der skal føre til, at den appellerede dom ophæves.

I. Den appellerede dom er urigtig hvad angår kvalificeringen af den pågældende kompensation som »ny støtte«

Den kompensation, som appellanten blev indrømmet, er en følge af et søgsmål, hvorved Consiglio di Stato i 2009 i henhold til forordning nr. 1191/1969 fastslog denne rettighed for offentlige tjenester med tariffer. Denne dom kunne med sin gyldighed på ingen måde fortolkes som en oprettelse af en kompensationsforanstaltning, idet den blot blev fastslået.